

נדה יח – מכשירין א:ג

פרק י – משנה ח

הרואה יום אחד עשר וטבלה לערב ושמשה, בית שמאי אומרים, מטמאין משכב ומושב, וחיבין בקרבן. ובית הלל אומרים, פטורין מן הקרבן. טבלה ביום שלאחריו ושמשה את ביתה ואחר כך ראתה, בית שמאי אומרים, מטמאין משכב ומושב ופטורים מן הקרבן. ובית הלל אומרים, הרי זה גרגרן. ומודים ברואה בתוך אחד עשר יום וטבלה לערב ושמשה, שמתמאין משכב ומושב וחיבין בקרבן. טבלה ביום שלאחריו ושמשה, הרי זו תרבות רעה, ומגען ובעילתן תלויים:

*הדרן עלך מסכת נדה
מזל טוב!*

מסכת מכשירין פרק א – משנה א

כל משקה שתחלתו לרצון אף על פי שאין סופו לרצון, או שסופו לרצון אף על פי שאין תחלתו לרצון, הרי זה בכי יתן. משקין טמאים מטמאין לרצון ושלא לרצון:

פרק א – משנה ב

המרעיד את האילן להשיר ממנו אכלין או את הטמאה, אינן בכי יתן. להשיר ממנו משקין, בית שמאי אומרים, היוצאין ואת שבו, בכי יתן. בית הלל אומרים, היוצאין, בכי יתן, ואת שבו, אינן בכי יתן, מפני שהוא מתכוון שיצאו מכלו:

פרק א - משנה ג

הַמְרַעֵיד אֶת הָאֵילָן וְנִפֵּל עַל חֵבְרוֹ, אוֹ סוּכָה וְנִפְּלָה עַל חֲבֵרְתָּהּ, וְתַחֲתֵיהֶן זֵרְעִים אוֹ יִרְקוֹת הַמְּחַבְּרִין לְקִרְקַע, בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים, בְּכִי יִתֵּן. בֵּית הֵלל אוֹמְרִים, אֵינֶן בְּכִי יִתֵּן. אָמַר רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ מִשּׁוּם אָבִא יוֹסִי חֲלִי קוֹפְרֵי אִישׁ טְבַעוֹן, תָּמָה עֲצָמָד אִם יֵשׁ מִשְׁקָה טָמֵא בַתּוֹרָה, עַד שְׂיִתְּכוּן וְיִתֵּן, שְׁנֵאמַר (ויקרא יא), וְכִי יִתֵּן מַיִם עַל זֵרַע:

TIME 4 MISHNA TEXT

מכשירין א:ד – ב:א

פרק א – משנה ד

הנוער אגדה של ירק וירדו מצד העליון לתחתון, בית שמאי אומרים, בכי יתן. בית הלל אומרים, אינם בכי יתן. אמרו בית הלל לבית שמאי, והלא הנוער את הקלח, חוששין אנו שמא יצאו מן העלה לעלה. אמרו להן בית שמאי, שהקלח אחד, ואגדה קלחים הרבה. אמרו להם בית הלל, הרי המעלה שק מלא פרות ונתנו על גב הנהר, חוששין אנו שמא ירדו מצד העליון לתחתון. אבל אם העלה שנים ונתנו זה על גב זה, התחתון בכי יתן. ורבי יוסי אומר, התחתון טהור:

פרק א – משנה ה

הממחק את הפרישה, והסוחט שערו בכסותו, רבי יוסי אומר, היוצאין בכי יתן, ואת שבו אינן בכי יתן, מפני שהוא מתכוון שיצאו מכלו:

פרק א – משנה ו

הנופח בעדשים לבדקן אם יפות הן, רבי שמעון אומר, אינן בכי יתן. וחכמים אומרים, בכי יתן. והאוכל שמשמין באצבעו, משקין שעל ידו, רבי שמעון אומר, אינן בכי יתן. וחכמים אומרים, בכי יתן. הטומן פרותיו במים מפני הגנבים, אינן בכי יתן. מעשה באנשי ירושלים שטמנו דבלתן במים מפני הסיקרין, וטהרו להן חכמים. הנותן פרותיו בשבלת הנהר להביאן עמו, אינן בכי יתן:

פרק ב – משנה א

זעת בתים, בורות, שיחין ומערות, טהורה. זעת האדם, טהורה. שטה מים טמאין והזיע, זעתו טהורה. בא במים שאובים והזיע, זעתו טמאה. נסתפג ואחר כך הזיע, זעתו טהורה:

מכשירין ב:ב – ב:ה

פרק ב – משנה ב

מֵרַחֵץ טְמֵאָה, זַעְתָּה טְמֵאָה. וְטְהוֹרָה, בְּכִי יָתֵן. הַבְּרָכָה שְׁבַבְיִית, הַבֵּית
מוֹזִיעַ מִחֻמְתָּהּ, אִם טְמֵאָה, זַעַת כָּל הַבֵּית שְׁמוֹחֶמֶת הַבְּרָכָה, טְמֵאָה:

פרק ב – משנה ג

שְׁתֵּי בְּרָכוֹת, אַחַת טְהוֹרָה וְאַחַת טְמֵאָה, הַמּוֹזִיעַ קְרוֹב לְטְמֵאָה, טְמֵא.
קְרוֹב לְטְהוֹרָה, טְהוֹר. מְחַצֵּה לְמַחְצָה, טְמֵא. בְּרֹזַל טְמֵא שְׁבַלְלוּ עִם בְּרֹזַל
טְהוֹר, אִם רַב מִן הַטְּמֵא, טְמֵא. וְאִם רַב מִן הַטְּהוֹר, טְהוֹר. מְחַצֵּה לְמַחְצָה,
טְמֵא. גְּסֻטְרִיּוֹת שִׁישְׁרָאֵל וְנִכְרִים מְטִילִין לְתוֹכָהּ, אִם רַב מִן הַטְּמֵא, טְמֵא.
וְאִם רַב מִן הַטְּהוֹר, טְהוֹר. מְחַצֵּה לְמַחְצָה, טְמֵא. מִי שְׁפִיכוֹת שִׁירְדוּ
עָלֶיהֶן מִי גְשָׁמִים, אִם רַב מִן הַטְּמֵא, טְמֵא. וְאִם רַב מִן הַטְּהוֹר, טְהוֹר.
מְחַצֵּה לְמַחְצָה, טְמֵא. אֵימָתִי, בְּזָמֹן שֶׁקָּדְמוּ מִי שְׁפִיכוֹת. אֲבָל אִם קָדְמוּ
מִי גְשָׁמִים, אֲפָלוּ כָּל שֶׁהֵן, לְמִי שְׁפִיכוֹת, טְמֵא:

פרק ב – משנה ד

הַטּוֹרֵף אֶת גִּגּוֹ וְהַמְּכַבֵּס אֶת כְּסוֹתוֹ וְיָרְדוּ עָלֶיהֶן גְּשָׁמִים, אִם רַב מִן
הַטְּמֵא, טְמֵא. וְאִם רַב מִן הַטְּהוֹר, טְהוֹר. מְחַצֵּה לְמַחְצָה, טְמֵא.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, אִם הוֹסִיפוּ לְנִטְף:

פרק ב – משנה ה

עִיר שִׁישְׁרָאֵל וְנִכְרִים דָּרִים בָּהּ וְהִיא בָּהּ מֵרַחֵץ מֵרַחֶצֶת בְּשַׁבָּת, אִם רַב
נִכְרִים, רוֹחֵץ מֵיָד. וְאִם רַב יִשְׂרָאֵל, יִמְתִּין כְּדִי שְׁיַחֲמוּ הַחֲמִין. מְחַצֵּה
לְמַחְצָה, יִמְתִּין כְּדִי שְׁיַחֲמוּ הַחֲמִין. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, בְּאִמְבָּטִי קִטְנָה,
אִם יֵשׁ בָּהּ רְשׁוֹת, רוֹחֵץ בָּהּ מֵיָד:

TIME MISHNA TEXT

מכשירין ב:ו – ב:ט

פרק ב – משנה ו

מִצָּא בָּהּ יָרֵק נִמְכָּר, אִם רַב נִכְרִים, לֹקַח מִיָּד. וְאִם רַב יִשְׂרָאֵל, יִמְתִּין כְּדֵי שְׂיִבְאוּ מִמָּקוֹם קָרוֹב. מִחֲצָה לְמִחֲצָה, יִמְתִּין כְּדֵי שְׂיִבְאוּ מִמָּקוֹם קָרוֹב. וְאִם יֵשׁ בּוֹ רְשׁוּת, לֹקַח מִיָּד:

פרק ב – משנה ז

מִצָּא בָּהּ תֵּינֹק מְשֻׁלָּךְ, אִם רַב נִכְרִים, נִכְרֵי. וְאִם רַב יִשְׂרָאֵל, יִשְׂרָאֵל. מִחֲצָה לְמִחֲצָה, יִשְׂרָאֵל. רַבֵּי יְהוּדָה אוֹמֵר, הוֹלְכִין אַחֲרֵי רַב הַפְּשָׁלִיכִין:

פרק ב – משנה ח

מִצָּא בָּהּ מְצִיָּאָה, אִם רַב נִכְרִים, אֵינּוּ צָרִיף לְהִכְרִיז. וְאִם רַב יִשְׂרָאֵל, צָרִיף לְהִכְרִיז. מִחֲצָה לְמִחֲצָה, צָרִיף לְהִכְרִיז. מִצָּא בָּהּ פֶּת, הוֹלְכִין אַחֲרֵי רַב הַנְּחֻתוֹמִין. וְאִם הֵיטָה פֶּת עֶסֶה, הוֹלְכִים אַחֲרֵי רַב אוֹכְלֵי פֶת עֶסֶה. רַבֵּי יְהוּדָה אוֹמֵר, אִם הֵיטָה פֶּת קֶבֶר, הוֹלְכִין אַחֲרֵי רַב אוֹכְלֵי פֶת קֶבֶר:

פרק ב – משנה ט

מִצָּא בָּהּ בֶּשֶׂר, הוֹלְכִין אַחֲרֵי רַב הַטְּבָחִים. אִם הָיָה מְבֻשָּׁל, הוֹלְכִים אַחֲרֵי רַב אוֹכְלֵי בֶּשֶׂר מְבֻשָּׁל:

מכשירין בי – ג:ב

פרק ב – משנה י

המוצא פרות בדרדך, אם רב מכניסין לבתיהן, פטור. ולמכר בשוק, חיב. מחצה למחצה, דמאי. אוצר שישראל ונכרים מטילין לתוכו, אם רב נכרים, ודאי. ואם רב ישראל, דמאי. מחצה למחצה, ודאי, דברי רבי מאיר. וחכמים אומרים, אפלו כלם נכרים וישראל אחד מטיל לתוכו, דמאי:

פרק ב – משנה יא

פרות שניה שרבו על של שלישית, ושל שלישית על של רביעית, ושל רביעית על של חמישית, ושל חמישית על של ששית, ושל ששית על של שביעית, ושל שביעית על של מוצאי שביעית, הולכין אחר הרב. מחצה למחצה, להחמיר:

פרק ג – משנה א

שק שהוא מלא פרות ונתנו על גב הנהר, או על פי הבור, או על מעלות המערה, ושאו, כל ששאבו, בכי יתן. רבי יהודה אומר, כל שהוא כנגד המים, בכי יתן. וכל שאינו כנגד המים, אינו בכי יתן:

פרק ג – משנה ב

חבית שהיא מלאה פרות ונתונה לתוך המשקין, או מלאה משקין ונתונה לתוך הפרות, ושאו, כל ששאבו, בכי יתן. באלו משקים אמרו, במים וביין ובחמץ. ושאר כל המשקין, טהורין. רבי נחמיה מטהר בקטנית, שאין הקטנית שואבת:

מכשירין ג:ג – ג:ו

פרק ג – משנה ג

הַרוּדָה פֶּת חֲמָה וּנְתָנָה עַל פִּי חֲבִית שֶׁל יַיִן, רַבִּי מֵאִיר מְטַמֵּא.
רַבִּי יְהוּדָה מְטַהֵר. רַבִּי יוֹסִי מְטַהֵר בְּשֵׁל חֲטִים וּמְטַמֵּא בְּשֵׁל שְׁעָרִים,
מִפְּנֵי שֶׁהַשְּׁעָרִים שׂוֹאֲבוֹת:

פרק ג – משנה ד

הַמְרַבֵּץ אֶת בֵּיתוֹ וְנָתַן בּוֹ חֲטִים וְטָנְנוּ, אִם מִחֲמַת הַמַּיִם, בְּכִי יִתֵּן. וְאִם
מִחֲמַת הַסֶּלַע, אֵינּוּ בְּכִי יִתֵּן. הַמְכַבֵּס אֶת כְּסוּתוֹ בְּעַרְבָּה, נָתַן בָּהּ חֲטִים
וְטָנְנוּ, אִם מִחֲמַת הַמַּיִם, בְּכִי יִתֵּן. אִם מִחֲמַת עֲצָמוֹ, אֵינּוּ בְּכִי יִתֵּן. הַמְטַנֵּן
בְּחַל, הָרִי זֶה בְּכִי יִתֵּן. מַעֲשֵׂה בְּאֲנָשֵׁי הַמְּחוּזוֹ שֶׁהֵיוּ מְטַנִּין בְּחַל, אֶמְרוּ לָהֶם
חֲכָמִים, אִם כֶּדֶף הֵייתֶם עוֹשִׂים, לֹא עֲשִׂיתֶם טְהָרָה מִימֵיכֶם:

פרק ג – משנה ה

הַמְטַנֵּן בְּטֵיט הַנְּגוּב, רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר, אִם יֵשׁ בּוֹ מִשְׁקָה טוֹפָח, בְּכִי יִתֵּן.
וְאִם לֹא, אֵינּוּ בְּכִי יִתֵּן. הַמְרַבֵּץ אֶת גֵּרְנוֹ, אֵינּוּ חוֹשֵׁשׁ שְׂמָא נָתַן בָּהּ
חֲטִים וְטָנְנוּ. הַמְלַקֵּט עֲשָׂבִים כְּשֶׁהֵטַל עֲלֵיהֶם, לְהֵטוֹן בָּהֶם חֲטִים, אֵינּוּ
בְּכִי יִתֵּן. אִם נִתְכַּוֵּן לְכֶדֶף, הָרִי זֶה בְּכִי יִתֵּן. הַמּוֹלִיד חֲטִין לְטָחוֹן וְיָרְדוּ עֲלֵיהֶן
גְּשָׁמִים, אִם שְׂמֹחַ, בְּכִי יִתֵּן. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, אִי אֶפְשָׁר שְׂלֵא לְשִׂמְחָה,
אֶלֶּא אִם עָמַד:

פרק ג – משנה ו

הֵיוּ זֵיתָיו נְתוּנִים בַּגַּג וְיָרְדוּ עֲלֵיהֶן גְּשָׁמִים, אִם שְׂמֹחַ, בְּכִי יִתֵּן. רַבִּי יְהוּדָה
אוֹמֵר, אִי אֶפְשָׁר שְׂלֵא לְשִׂמְחָה, אֶלֶּא, אִם פָּקַק אֶת הַצְּנֹר אוֹ אִם חִלְחַל
לְתוֹכוֹ:

TIME 4 MISHNA TEXT

מכשירין ג:ז – ד:ב

פרק ג – משנה ז

החמורין שהיו עוברים בנהר ונפלו שקיהם למים, אם שמחו, בכי יתן. רבי יהודה אומר, אי אפשר שלא לשמוח, אלא, אם הפכו. היו רגלי מלאות טיט, וכן רגלי בהמות, עבר בנהר, אם שמח, בכי יתן. רבי יהודה אומר, אי אפשר שלא לשמוח, אלא, אם עמד והדיח. באדם ובבהמה טמאה, לעולם טמא:

פרק ג – משנה ח

המוריד את הגלגלים ואת כלי הבקר בשעת הקדים למים בשביל שיחוצו, הרי זה בכי יתן. המוריד בהמה לשתות, המים העולים בפיה, בכי יתן. וברגליה, אינו בכי יתן. אם חשב שיודחו רגליה, אף העולין ברגליה, בכי יתן. בשעת היחף והדיש, לעולם טמא. הוריד חרש שוטה וקטן, אף על פי שחושב שיודחו רגליה, אינו בכי יתן, שיש להו מעשה ואין להו מחשבה:

פרק ד – משנה א

השוחה לשתות, המים העולים בפיו ובשפמו, בכי יתן. בחטמו ובראשו ובזקנו, אינו בכי יתן. הממלא בחבית, המים העולים אחריה, ובחבל שהוא מכנן על צוארה, ובחבל שהוא לצרקה, הרי זה בכי יתן. פמה הוא צרקה. רבי שמעון בן אלעזר אומר, טפח. נתנה תחת הצנור, אינו בכי יתן:

פרק ד – משנה ב

מי שירדו עליו גשמים, אפלו אב הטמאה, אינו בכי יתן. ואם נער, בכי יתן. עמד תחת הצנור להקר או לדוח, בטמא, טמאין. ובטהור, בכי יתן:

מכשירין ד:ג – ד:ו

פרק ד – משנה ג

הכּוֹפֶה קְעָרָה עַל הַכֶּתֶל בְּשִׁבִיל שְׁתוּדָח, הֲרִי זֶה בְּכִי יִתֵּן. אִם בְּשִׁבִיל
שֵׁלָא יִלְקָה הַכֶּתֶל, אֵינֶן בְּכִי יִתֵּן:

פרק ד – משנה ד

חֲבִית שְׂיָרֵד הַדֶּלֶף לְתוֹכָהּ, בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים, יִשְׁבֵּר. בֵּית הֵלֵל אוֹמְרִים,
יִעָרָה. וּמוֹדִים שֶׁהוּא מוֹשִׁיט אֶת יָדוֹ וְנוֹטֵל פְּרוֹת מִתּוֹכָהּ, וְהֵם טְהוֹרִים:

פרק ד – משנה ה

עֲרֵבָה שְׂיָרֵד הַדֶּלֶף לְתוֹכָהּ, הַנִּתְזִין וְהַצִּפִּין אֵינֶן בְּכִי יִתֵּן. נִטְלָה לְשִׁפְכָה,
בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים, בְּכִי יִתֵּן. בֵּית הֵלֵל אוֹמְרִים, אֵינֶן בְּכִי יִתֵּן. הַנִּיחָה
שְׂיָרֵד הַדֶּלֶף לְתוֹכָהּ, הַנִּתְזִין וְהַצִּפִּין, בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים, בְּכִי יִתֵּן. בֵּית
הֵלֵל אוֹמְרִים, אֵינֶן בְּכִי יִתֵּן. נִטְלָה לְשִׁפְכָה, אֵלּוֹ וְאֵלּוֹ מוֹדִים שֶׁהֵן בְּכִי יִתֵּן.
הַמִּטְבִּיל אֶת הַכֵּלִים וְהַמְכַבֵּס אֶת כִּסּוֹתָיו בְּמַעְרָה, הַמֵּים הָעוֹלִים בְּיָדָיו,
בְּכִי יִתֵּן. בְּרַגְלָיו, אֵינֶן בְּכִי יִתֵּן. רַבִּי אֶלְעָזָר אוֹמֵר, אִם אֵי אֶפְשָׁר לוֹ שְׂיָרֵד
אֶלָּא אִם כֵּן נִטְנְפוּ רַגְלָיו, אִף הָעוֹלִין בְּרַגְלָיו בְּכִי יִתֵּן:

פרק ד – משנה ו

קָפָה שֶׁהִיא מְלֵאָה תְּרֵמוּסִין וְנִתְנָה לְתוֹךְ מְקוּוֹה, מוֹשִׁיט יָדוֹ וְנוֹטֵל
תְּרֵמוּסִין מִתּוֹכָהּ, וְהֵם טְהוֹרִים. הָעֵלֶם מִן הַמֵּים, הַנוֹגְעִים בְּקָפָה, טְמֵאִים,
וְשָׂאֵר כָּל הַתְּרֵמוּסִים, טְהוֹרִים. צָנוֹן שֶׁבְּמַעְרָה, נִדָּה מְדִיחָתוֹ וְהוּא טְהוֹר.
הָעֵלְתוֹ כָּל שֶׁהוּא מִן הַמֵּים, טְמֵא:

TIME MISHNA TEXT

מכשירין ד:ז – ד:י

פרק ד – משנה ז

פְּרוֹת שֶׁנִּפְּלוּ לְתוֹךְ אֲמֹת הַמַּיִם, פָּשַׁט מִי שֶׁהָיוּ יָדָיו טְמֵאוֹת וּנְטָלוּ, יָדָיו טְהוֹרוֹת וְהַפְּרוֹת טְהוֹרִים. וְאִם חָשַׁב שֶׁיִּזְדַּחַו יָדָיו, יָדָיו טְהוֹרוֹת וְהַפְּרוֹת בְּכִי יָתוּ:

פרק ד – משנה ח

קִדְרָה שֶׁהִיא מְלֵאָה מַיִם וְנִתְּוֶנָה לְתוֹךְ הַמְּקוֹה וּפָשַׁט אֶב הַטְּמֵאָה אֶת יָדוֹ לְתוֹכָהּ, טְמֵאָה. מִגַּע טְמֵאוֹת, טְהוֹרָה. וְשָׂאֵר כָּל הַמְּשָׁקִין, טְמֵאִין, שְׂאִין הַמַּיִם מִטְּהָרִים אֶת שְׂאֵר הַמְּשָׁקִין:

פרק ד – משנה ט

הַמְּמֵלֵא בְּקִילוֹן, עַד שְׁלֹשָׁה יָמִים, טְמֵאִין. רַבִּי עֲקִיבָא אוֹמֵר, אִם נִגְּבוּ, מִיָּד טְהוֹרִים. וְאִם לֹא נִגְּבוּ, אֶפְלוּ עַד שְׁלֹשִׁים יוֹם, טְמֵאִים:

פרק ד – משנה י

עֲצִים שֶׁנִּפְּלוּ עֲלֵיהֶם מְשָׁקִין וַיִּרְדּוּ עֲלֵיהֶם גְּשָׁמִים, אִם רַבּוּ, טְהוֹרִים. הוֹצִיָאֵם שֶׁיִּרְדּוּ עֲלֵיהֶם גְּשָׁמִים, אֶף עַל פִּי שְׂרָבוּ, טְמֵאִים. בָּלְעוּ מְשָׁקִים טְמֵאִים, אֶף עַל פִּי שֶׁהוֹצִיָאֵם שֶׁיִּרְדּוּ עֲלֵיהֶם גְּשָׁמִים, טְהוֹרִין. וְלֹא יִסִּיקֵם אֶלָּא בְּיָדַיִם טְהוֹרוֹת בְּלָבָד. רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר, אִם הָיוּ לַחִין וְהִסִּיקוּ, וְרַבּוּ הַמְּשָׁקִין הַיּוֹצֵאִין מֵהוּ עַל הַמְּשָׁקִין שֶׁבָּלְעוּ, טְהוֹרִים:

TIME MISHNA TEXT

מכשירין ה:א – ה:ד

פרק ה – משנה א

מי שטבל בנהר, והיה לפניו נהר אחר ועבר בו, טהרו שניים את הראשונים. דחהו חברו לשכרו, וכן לבהמתו, טהרו שניים את הראשונים. ואם פמשחק עמו, הרי זה בכי יתו:

פרק ה – משנה ב

השט על פני המים, הנתזין, אינו בכי יתו. ואם נתכפו להתזו על חברו, הרי זה בכי יתו. העושה צפור במים, הנתזין ואת שבה, אינו בכי יתו:

פרק ה – משנה ג

פרות שירד הדלף לתוכן ובללן שינגבו, רבי שמעון אומר, בכי יתו. וחכמים אומרים, אינו בכי יתו:

פרק ה – משנה ד

המודד את הבור בין לעמקו בין לרחבו, הרי זה בכי יתו, דברי רבי טרפון. רבי עקיבא אומר, לעמקו, בכי יתו. ולרחבו, אינו בכי יתו:

TIME MISHNA TEXT

מכשירין ה:ה – ה:ח

פרק ה – משנה ה

פֶּשֶׁט יָדוֹ אוֹ רַגְלוֹ אוֹ קָנָה לְבוֹר לַיָּדַע אִם יֵשׁ בּוֹ מַיִם, אֵינָן בְּכִי יִתֵּן.
לַיָּדַע כְּמָה מַיִם יֵשׁ בּוֹ, הָרִי זֶה בְּכִי יִתֵּן. זָרֵק אֶבֶן לְבוֹר לַיָּדַע אִם יֵשׁ בּוֹ
מַיִם, הַנִּתְזוֹן, אֵינָן בְּכִי יִתֵּן. וְאֵת שְׂבָאָבּוֹ, טְהוּרִים:

פרק ה – משנה ו

הַחֹבֵט עַל הַשְּׁלַח, חוּץ לְמַיִם, בְּכִי יִתֵּן. לְתוֹךְ הַמַּיִם, אֵינָן בְּכִי יִתֵּן.
רַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר, אִף לְתוֹךְ הַמַּיִם בְּכִי יִתֵּן, מִפְּנֵי שֶׁהוּא מִתְכַּוֵּן שֶׁיֵּצֵאוּ
עִם הַצֹּאֵה:

פרק ה – משנה ז

הַמַּיִם הָעוֹלִין בְּסַפִּינָה וּבְעֵקֶל וּבְמִשׁוֹטוֹת, אֵינָן בְּכִי יִתֵּן. בְּמִצּוֹדוֹת
וּבְרִשְׁתּוֹת וּבְמִכְמָרוֹת, אֵינָן בְּכִי יִתֵּן. וְאִם נָעַר, בְּכִי יִתֵּן. הַמּוֹלִיף אֶת
הַסַּפִּינָה לַיָּם הַגָּדוֹל לְצַרְפָּה, הַמּוֹצִיא מִסְמֵר לְגִשְׁמִים לְצַרְפוֹ,
הַמְנִיחַ אֶת הָאוֹד בְּגִשְׁמִים לְכַבּוֹתוֹ, הָרִי זֶה בְּכִי יִתֵּן:

פרק ה – משנה ח

קִסְיָא שֶׁל שְׁלַחֲנוֹת וְהַשִּׁיפָא שֶׁל לְבָנִים, אֵינָן בְּכִי יִתֵּן. וְאִם נָעַר, בְּכִי יִתֵּן:

TIME 4 MISHNA TEXT

מכשירין היט – ויא

פרק ה – משנה ט

כָּל הַנְּצוּק, טְהוֹר, חוּץ מִדְּבַשׁ הַזִּיפִין, וְהַצִּפָּחַת. בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים,
אִף הַמּוֹקֶפֶה שֶׁל גְּרִיסִין וְשֶׁל פּוֹל, מִפְּנֵי שֶׁהִיא סוֹלֶדֶת לְאַחֲרֶיהָ:

פרק ה – משנה י

הַמְעַרָה מִחֶם לְחֶם, וּמִצוֹנָן לְצוֹנָן, וּמִחֶם לְצוֹנָן, טְהוֹר. מִצוֹנָן לְחֶם, טָמֵא.
רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר, אִף הַמְעַרָה מִחֶם לְחֶם וְכַחוֹ שֶׁל תַּחְתּוֹן יִפֶּה מִשֶּׁל
עֲלִיוֹן, טָמֵא:

פרק ה – משנה יא

הָאִשָּׁה שֶׁהָיוּ יָדֶיהָ טְהוֹרוֹת, וּמְגִיסָה בְּקִדְרָה טָמְאָה, אִם הִזִּיעוּ יָדֶיהָ,
טָמְאוֹת. הָיוּ יָדֶיהָ טָמְאוֹת, וּמְגִיסָה בְּקִדְרָה טְהוֹרָה, אִם הִזִּיעוּ יָדֶיהָ,
הַקִּדְרָה טָמְאָה. רַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר, אִם נָטְפוּ. הַשּׁוֹקֵל עֲנָבִים בְּכַף מֵאֲזָנִים,
הָיוּ שְׁבֻכָּף, טְהוֹר, עַד שִׁיעָרָה לְתוֹךְ הַכֶּלִי. הָרִי זֶה דוֹמָה לְסִלֵי זֵיתִים
וְעֲנָבִים כְּשֶׁהוּ מְנַטְפִין:

פרק ו – משנה א

הַמְעַלָּה פְּרוֹתִיו לַגַּג מִפְּנֵי הַפְּנִימָה, וְיָרַד עֲלֵיהֶם טַל, אֵינָם בְּכִי יִתּוּ. אִם
נִתְכַּוּוּ לְכַד, הָרִי זֶה בְּכִי יִתּוּ. הָעֵלֶן חֲרָשׁ, שׁוֹטֵה וְקָטָן, אִף עַל פִּי שְׁחָשֵׁב
שִׁירַד עֲלֵיהֶן הַטַּל, אֵינָן בְּכִי יִתּוּ, שִׁישׁ לָהּ מַעֲשֶׂה וְאִין לָהּ מַחֲשָׁבָה:

מכשירין וב – וזה

פרק 1 – משנה ב

הַמַּעֲלָה אֶת הָאֲגָדוֹת וְאֶת הַקְּצִיעוֹת וְאֶת הַשּׁוּם לַגַּג בְּשִׁבִיל שְׂיֻמְתֵּינוּ, אֵינָן בְּכִי יָתֵן. כָּל הָאֲגָדוֹת שֶׁל בֵּית הַשּׁוּקִים, טְמֵאִין. רַבִּי יְהוּדָה מְטַהֵר בְּלַחִים. אָמַר רַבִּי מֵאִיר, וְכִי מִפְּנֵי מָה טְמֵאוּ, אֲלֵא מִפְּנֵי מִשְׁקָה הַפָּה. כָּל הַקְּמָחִין וְהַסְּלִתוֹת שֶׁל בֵּית הַשּׁוּקִים, טְמֵאִים. הַחִילָקָה, הַטְּרָגִיס וְהַטְּסָגִי, טְמֵאִים בְּכָל מְקוֹם:

פרק 1 – משנה ג

כָּל הַבֵּיצִים בְּחֻזְקַת טְהָרָה, חוּץ מִשְׁל מוֹכְרֵי מִשְׁקָה. וְאִם הָיוּ מוֹכְרֵי עֻמָּהוֹן פְּרוֹת יְבֻשִׁים, טְהוֹרוֹת. כָּל הַדָּגִים בְּחֻזְקַת טְמֵאָה. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, חֲתִיכַת אֲלֵתִית וְדָג הַמְּצָרִי הֵבֵא בְּקִפָּה וְקוֹלִיס הָאֶסְפָּנִין, הָרִי אֵלּוּ בְּחֻזְקַת טְהָרָה. כָּל הַצִּיר בְּחֻזְקַת טְמֵאָה. וְעַל כָּלֵם, עִם הָאָרֶץ נֶאֱמַן לֹמֵר טְהוֹרִים הֵן, חוּץ מִשְׁל דָּגָה, מִפְּנֵי שֶׁהוּא מִפְּקִידִין אוֹתָהּ אֶצֶל עִם הָאָרֶץ. רַבִּי אֱלִיעֶזֶר בֶּן יַעֲקֹב אוֹמֵר, צִיר טְהוֹר שֶׁנֶּפֶל לְתוֹכוֹ מִים כָּל שֶׁהוּא, טְמֵא:

פרק 1 – משנה ד

שֶׁבַע מִשְׁקִין הֵן. הַטֵּל וְהַמִּים, הַיַּיִן וְהַשְּׁמֹן, וְהַדָּם, וְהַחֶלֶב, וְדָבַשׁ דְּבוֹרִים. דָּבַשׁ צָרְעִים, טְהוֹר, וּמִתָּר בְּאֲכִילָה:

פרק 1 – משנה ה

תּוֹלְדוֹת לַמִּים, הַיּוֹצְאִין מִן הָעֵין, מִן הָאֵזוֹן, מִן הַחֶטֶם, מִן הַפֶּה, מִן רַגְלִים, בֵּין גְּדוֹלִים בֵּין קְטָנִים, לְדַעְתּוֹ וְשֵׁלָא לְדַעְתּוֹ. תּוֹלְדוֹת לְדָם, דָּם שְׁחִיטָה. בְּבִהְמָה וּבְחִיָּה וּבְעוֹפוֹת הַטְּהוֹרִים, וְדָם הַקִּזָּה לְשִׁתָּהּ. מִן חֶלֶב, כְּחֶלֶב. וְהַמּוֹחֵל, כְּשִׁמּוֹן, שֶׁאִין הַמּוֹחֵל יוֹצֵא מִיַּדֵּי שְׁמֹן, דְּבָרֵי רַבִּי שְׁמַעוֹן. רַבִּי מֵאִיר אוֹמֵר, אִף עַל פִּי שֶׁאִין עִמוֹ שְׁמֹן. דָּם הַשְּׂרָץ, כְּבִשְׂרוֹ, מִטְּמֵא וְאֵינּוּ מְכַשֵּׁר, וְאֵין לָנוּ כִּיּוֹצֵא בּוֹ:

מכשירין וזו – זבים א:א

פרק 1 – משנה 1

אלו מטמאין ומכשירין. זובו של זב, ורקו, ושכבת זרעו, ומימי רגליו, ורביעית מן המת, ודם הנדה. רבי אליעזר אומר, שכבת זרע אינה מכשרת. רבי אלעזר בן עזריה אומר, דם הנדה אינו מכשיר. רבי שמעון אומר, דם המת אינו מכשיר. ואם נפל על הדלעת, גורדה והיא טהורה:

פרק 1 – משנה 2

אלו לא מטמאין ולא מכשירין. הזעה, והלחה סרוחה, והראי, והדם היוצא עמהם, ומשקה בן שמנה. רבי יוסי אומר, חוץ מדמו. והשותה מי טבריה, אף על פי שיוצאין נקיים. דם שחיטה בבהמה, בחיה ובעופות הטמאים, ודם הקזה לרפואה. רבי אליעזר מטמא באלו. רבי שמעון בן אלעזר אומר, חלב הזכר, טהור:

פרק 1 – משנה ח

חלב האשה מטמא לרצון ושלא לרצון, וחלב הבהמה אינו מטמא אלא לרצון. אמר רבי עקיבא, קל וחומר הדברים. מה אם חלב האשה שאינו מיחד אלא לקטנים, מטמא לרצון ושלא לרצון, חלב הבהמה שהוא מיחד לקטנים ולגדולים, אינו דין שיטמא לרצון ושלא לרצון. אמרו לו, לא, אם טמא חלב האשה שלא לרצון, שדם מגפתה טמא, יטמא חלב הבהמה שלא לרצון, שדם מגפתה טהור. אמר להם, מחמיר אני בחלב מבדם, שהחולב לרפואה, טמא, והמקיז לרפואה, טהור. אמרו לו, סלי זיתים וענבים יוכיחו, שהמשקים היוצאין מהן לרצון, טמאים, ושלא לרצון, טהורים. אמר להן, לא, אם אמרתם בסלי זיתים וענבים, שתחלתן אכל וסופן משקה, תאמרו בחלב שתחלתו וסופו משקה. עד כאן היתה תשובה. אמר רבי שמעון מכאן ואילך היינו משיבין לפניו, מי גשמים יוכיחו, שתחלתו וסופו משקה ואינו מטמאין אלא לרצון. אמר לנו, לא, אם אמרתם במי גשמים, שאין רבן לאדם, אלא לארצות ולאילנות, ורב החלב, לאדם:

הדרן עלך מסכת מכשירין!
מזל טוב!

מסכת זבים
פרק א – משנה א

הרואה ראיה אחת של זוב, בית שמאי אומרים, כשומרת יום כנגד יום. ובית הלל אומרים, כבעל קרי. ראה אחת, ובשני הפסיק, ובשלישי ראה שתים או אחת מרבה כשתים, בית שמאי אומרים, זב גמור. ובית הלל אומרים, מטמא משכב ומושב, וצריך ביאת מים חיים, ופטור מן הקרבן. אמר רבי אליעזר בן יהודה, מודים בית שמאי בזה שאינו זב גמור. ועל מה נחלקו, על הרואה שתים או אחת מרבה כשתים, ובשני הפסיק, ובשלישי ראה אחת, בית שמאי אומרים, זב גמור. ובית הלל אומרים, מטמא משכב ומושב, וצריך ביאת מים חיים, ופטור מן הקרבן: